

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **P. B.**
narozený X, státní příslušník U.
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Poupětem
sídlem Konviktská 291/24, Praha

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-22385-2/ČJ-2018-930310-V244, a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-22385-3/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 23. 11. 2018 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-22385-2/ČJ-2018-930310-V244 (dále jen „rozhodnutí žalovaného o vyhoštění“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 21. 6. 2018, č. j. KRPS-51156-35/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí o vyhoštění“). Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce devíti měsíců. Zároveň bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 120a zákona o pobytu cizinců a podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k vycestování do čtrnácti dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění. Dále se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-22385-3/ČJ-2018-930310-V244 (dále jen „rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 21. 6. 2018, č. j. KRPS-51156-36/ČJ-2018-010023-SV (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí o nákladech řízení“). Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí žalovaného o vyhoštění konstatoval, že žalobce naplnil hned dvě skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť byl na území České republiky zaměstnán od 1. 11. 2017 do 13. 2. 2018 bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a zároveň nejméně od 5. 12. 2017 neměl oprávnění k pobytu. Žalobce měl v cestovním dokladu vyznačeno národní vízum Polské republiky typu D platné od 29. 8. 2017 do 23. 2. 2018 s délkou pobytu 179 dní s možností vícenásobného vstupu, které ho opravňovalo pobývat na území České republiky po dobu nepřesahující 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů. Dne 3. 9. 2017 přicestoval do Polska, kde se zdržel, jak sám uvedl, dva nebo tři dny a následně cestoval na území České republiky. Na území České republiky tak přicestoval nejpozději dne 6. 9. 2017, přičemž zde mohl nepřetržitě pobývat nejdéle do 4. 12. 2017. Dne 13. 2. 2018, kdy byl kontrolován při výkonu pracovní činnosti, tedy již neměl oprávnění pobývat na území České republiky. Výkon pracovní činnosti v době neoprávněného pobytu nemůže být legální, v důsledku čehož byla v jeho případě již od 5. 12. 2017 vyloučena aplikace § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). I přesto se však žalovaný shodně jako správní orgán I. stupně zabýval otázkou, zda lze v případě žalobce aplikovat výjimku podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Přitom konstatoval, že žalobce byl zaměstnancem polského zaměstnavatele společnosti P. S.Z.O. (dále jen „P.“) jen formálně, neboť pro něj na území Polska nikdy nepracoval, výkon pracovní činnosti nebyl polským zaměstnavatelem kontrolován, neprobíhal jeho jménem ani pod jeho vedením a na jeho odpovědnost. Žalobce nastoupil k výkonu zaměstnání ve společnosti F. (dále jen „F.“) nejpozději dne 1. 11. 2017, přičemž ve stejný den byla uzavřena jeho pracovní smlouva s P. Od počátku tedy byl přidělen k práci na území České republiky a na území Polska pro společnost P. vůbec nepracoval. Šlo tedy o pracovní činnost, k níž potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, čemž nedostál. Pro společnost F.

[potážmo společnost F. K. I. (dále jen „F.“) k níž měl být vyslán a s níž měla společnost F. uzavřenou rámcovou smlouvu o dílo] představoval pracovní sílu, a to od uzavření pracovní smlouvy. Tímto způsobem došlo k obcházení zákona pod zástěrkou volného pohybu služeb, čímž byla narušena regulace pracovního trhu. Žalobce se proto nemůže dovolávat principu volného pohybu pracovních sil (míněn patrně volný pohyb služeb – pozn. soudu), a to ani v době, po kterou byl oprávněn pobývat na území České republiky. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce nelze aplikovat výjimku podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a žalobce byl povinen mít pro výkon pracovní činnosti povolení k zaměstnání, kterým však nedisponoval. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně a podle žalovaného svědčí o tom, že pracovněprávní vztah mezi žalobcem a společností P. byl uzavřen pouze formálně. Žalobci byla poskytnuta veškerá součinnost k uplatnění jeho práv, která mu z postavení účastníka řízení plynou, a žalovaný rovněž neshledal ze strany žádné pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí o vyhoštění.

3. Rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení je odůvodněno tím, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, neboť byl na území České republiky zaměstnán v rozporu s právními předpisy, za což mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalobci tak vznikla povinnost uhradit státu náklady řízení podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Podmínky pro snížení paušální částky nákladů řízení nebyly splněny.

Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o vyhoštění namítl, že celé řízení o správním vyhoštění je v rozporu s českými a evropskými právními předpisy, neboť jednání žalobce nepředstavuje porušení žádného z těchto právních řádů. Žalovaný odmítl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice o vysílání pracovníků“). Žalobce však byl jako zaměstnanec polské společnosti P. vyslán na území České republiky k poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost F. podle smlouvy uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Byl vyslán v rámci přeshraničního poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě EU podle směrnice o vysílání pracovníků. Soulad tohoto postupu s evropským právem potvrdila ve svém vyjádření na žádost zaměstnavatele i Evropská komise.
5. Žalobce dále namítl, že správní řízení bylo zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které namítal již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o vyhoštění, aniž by však tyto nedostatky v žalobě jakkoliv konkretizoval a vylíčil, zda by tyto tvrzené nedostatky mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pouze v závěru žaloby obecně odkázal na odvolání podané proti prvoinstančnímu rozhodnutí o vyhoštění.
6. Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení žalobce pouze odkázal na žalobní body směřující proti rozhodnutí žalovaného o vyhoštění.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí, neboť má za to, že se v něm zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšli najevo i s tím, co uvedl žalobce.

Skutková zjištění soudu

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podle úředního záznamu ze dne 13. 2. 2018, č. j. KRPS-51156-1/ČJ-2018-010023-SV, provedla hlídka Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort dne 13. 2. 2018 v době kolem 11:00 v areálu společnosti V. (V. X) pobytovou kontrolu, při které byl kontrolován žalobce. Ten předložil hlídce cestovní pas č. X s vylepeným vízem typu D vydaném Polskou republikou platným od 19. 9. 2017 do 23. 2. 2018 s účelem vydání 05. Podle razítka v cestovním dokladu vstoupil na území schengenského prostoru dne 3. 9. 2017 přes hraniční přechod Medyka (Polsko). Kopie cestovního dokladu i víza je přitom součástí správního spisu.
9. Jelikož žalobce nepředložil povolení k zaměstnání, zahájilo krajské ředitelství řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců pro podezření z výkonu práce bez povolení k zaměstnání. Téhož dne za přítomnosti tlumočníka žalobce při výslechu uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem zaměstnání přes Polsko, kde ale pobyl jen dva až tři dny. V České republice měl domluvené ubytování i zaměstnání. Polské vízum si vyřídil přes agenturu v I.-F., v Polsku ale nikdy nepracoval, byla to jen tranzitní země. Do České republiky přicestoval začátkem září. V tu dobu už ale věděl, že má zajištěnou práci, kterou si našel na internetu. Zavolaal do Polska a tam mu řekli, že bude pracovat v České republice. V areálu V. rozléval nemrznoucí směsi a další provozní kapaliny. Od firmy dostal pracovní obuv, nářadí bylo na místě, ale hlavně používali ruce. Povolení k zaměstnání ani živnostenské oprávnění nemá. Uzavřel pouze smlouvu s polskou firmou, přičemž věřil, že je dostačující. Zálohu dostal v polské měně, konečnou výplatu by ale měl dostat po návratu na Ukrajinu. Dále uvedl, že věděl o tom, že mu hrozí vyhoštění, ale byl přesvědčen, že pracuje legálně. V České republice nemá žádného příbuzného ani osobu blízkou s výjimkou matky, která ale byla také zajištěna (pozn. soudu: M. B. – řízení o její žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 53 A 11/2018). V případě opuštění se má kam vrátit, a to k rodičům. Neuvedl žádné vazby, které by měl v České republice.
10. Součástí správního spisu je rovněž v polštině uzavřená pracovní smlouva ze dne 1. 11. 2017 mezi žalobcem a společností P. a její dodatek uzavřený téhož dne, kterým bylo ujednáno místo výkonu práce mj. na adrese V. X. Jako předmět pracovní činnosti je v pracovní smlouvě uvedeno „*POZOSTALI PRACOWNICY WYKONUJĄCI DORYWCZE PRACE PROSTE*“ (tj. ostatní pracovníci vykonávající příležitostné jednoduché práce - překlad soudu). Společnost F. přitom v dopise ze dne 13. 4. 2018 sdělila, že žalobce není jejím zaměstnancem, nýbrž zaměstnancem P., která ho vyslala na základě smlouvy o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017. Žalobce se podílel na plnění díla pro společnost F. dle smlouvy o dílo ze dne 2. 10. 2017 a objednávky z téhož dne.
11. Ve správním spise se dále nachází smlouva o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017 uzavřená mezi společnostmi P. (jako dodavatelem) a F. (jako odběratelem), na základě níž se dodavatel zavázal provádět pro odběratele dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky, a to na základě objednávky odběratele. Objednávkou označenou „Objednávka F.“ odběratel F. učinil objednávku na práce v rozsahu balení kartonů, manipulační práce ve skladu v termínu od 1. 11. 2017 do 31. 12. 2017 mj. na adrese V. X.
12. Správní spis rovněž obsahuje rámcovou smlouvu o dílo ze dne 2. 10. 2017 a přílohu 1 k této smlouvě uzavřené mezi společnostmi F. (jako objednatelem) a F. (jako zhotovitelem), na základě níž se zhotovitel zavázal provést pro objednatele dílo spočívající v balících, manipulačních a ostatních pracích balení mj. na adrese V. X. Mezi uvedenými

společnostmi byla rovněž uzavřena podnájemní smlouva, kterou přenechala společnost F. (jako nájemce) společnosti F. (jako podnájemci) k užívání prostory za účelem plnění závazku z rámcové smlouvy o dílo.

13. Součástí spisu je rovněž sdělení Úřadu práce ČR ze dne 14. 2. 2018, podle něhož žalobce neměl k uvedenému dni povolení k zaměstnání. Z evidence docházky předložené jednak již během pobytové kontroly (únor 2018) a později doplněné společností F. (listopad 2017 až leden 2018) vyplývá, že žalobce začal předmětnou pracovní činnost vykonávat dne 1. 11. 2017 a vykonával ji až do dne 13. 2. 2018, tj. do dne pobytové kontroly.
14. Ve vyjádření ze dne 18. 4. 2018 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že jako zaměstnanec polské společnosti P. byl vyslán zaměstnavatelem k plnění zakázky společnosti pro společnost F. na základě smlouvy o poskytování příhraničních služeb uzavřené těmito společnostmi, a proto práci na území České republiky vykonával v souladu s ustanovením § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnicí o vysílání pracovníků. Služby jsou prostřednictvím zaměstnanců společnosti poskytovány pouze dočasně a příležitostně. Žalobce nebyl zaměstnancem společností F. ani F.. Ve vztahu k němu byla řádně splněna oznamovací povinnost dle § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Na podporu svých tvrzení předložil rovněž vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 vydané na žádost společnosti O.-T. S.Z.O. (dále jen „O.-T.“), které bylo sice vydáno pro jinou společnost, ale podle žalobce ve stejné věci. Žalobce dále předesťel judikaturu Soudního dvora Evropské unie a uzavřel, že plnění podle smlouvy o dílo představuje poskytnutí přeshraniční služby, a tudíž se na pracovní činnost žalobce vztahuje výjimka z povinnosti mít povolení k zaměstnání dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.
15. Dne 21. 6. 2018 vydalo krajské ředitelství prvoinstanční rozhodnutí o vyhoštění a prvoinstanční rozhodnutí o nákladech řízení. Žalobce podal dne 3. 7. 2018 odvolání proti oběma uvedeným rozhodnutím. V odvolání uplatnil obdobné námitky jako v předchozím vyjádření ze dne 18. 4. 2018. Obě odvolání byla rozhodnutím žalovaného o vyhoštění a rozhodnutím žalovaného o nákladech řízení zamítnuta a napadená rozhodnutí krajského ředitelství byla potvrzena.

Podmínky řízení a postup soudu

16. Krajský soud v Praze přezkoumal obě napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se k výzvě soudu, zda s takovým postupem souhlasí, nevyjádřil. Soud tedy má za to, že i žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl, neboť obsahem správního spisu, který navrhl žalobce, se dokazování neprovádí.
17. Soud dále odkazuje na závěry, jež vyslovil v rozsudku ze dne ze dne 27. 5. 2013, č. j. 44 A 12/2013 - 21 (všechna rozhodnutí správních soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle něhož platí, že je-li výrok o náhradě nákladů správního řízení (závislý výrok) předmětem samostatného rozhodnutí správního orgánu, musí soudní přezkum takového rozhodnutí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby tento výrok byl součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé (hlavní výrok). V případě soudního přezkumu rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o správním vyhoštění tak rozhoduje specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.), žalobce je osvobozen od soudních poplatků [§ 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o

soudních poplatcích] a aplikují se speciální lhůty pro podání žaloby a pro rozhodnutí soudu o této žalobě (§ 172 odst. 2 a odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky). Ačkoliv byl tento názor později zkorigován judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), pokud jde o délku žalobní lhůty (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018-15), v ostatním byly závěry zdejšího soudu aprobovány. Soud proto neshledal důvod k vyloučení části žaloby k samostatnému projednání a přezkoumal obě napadená rozhodnutí ve společném řízení.

Rozhodnutí žalovaného o vyhoštění

18. Soud v první řadě konstatuje, že o obdobně formulované žalobě rozhodoval již za obdobných skutkových okolností rozsudkem ze dne 5. 4. 2018, č. j. 42 A 2/2018 – 20. Závěry vyslovené v tomto rozhodnutí byly později v řízení o kasační stížnosti plně aprobovány rozsudkem NSS ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 – 17. Od závěrů vyslovených v obou uvedených rozsudcích, na něž odkazuje, se soud nehodlá odchýlit ani v nyní projednávané věci.
19. Dále je třeba uvést, že tvrzení žalobce o velkém počtu procesních nedostatků a jeho odkaz na podané odvolání nepředstavuje řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je na žalobci, který je ostatně zastoupen profesionálem v oboru práva, aby v podané žalobě jasným a konkrétním způsobem vymezil, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné příp. nicotné. Neurčitá argumentace o procesních pochybeních ani prostý odkaz na argumentaci uvedenou v odvolání směřujícím proti prvoinstančnímu rozhodnutí o vyhoštění těmito požadavkům neodpovídají, a proto se jimi soud nemohl zabývat.
20. Soud se tedy meritorně zabýval pouze žalobním bodem, který se týkal aplikace § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti.
21. Podle § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.“
22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, [...] je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval“.
23. Žalobce namítl, že byl vyslán na území České republiky svým polským zaměstnavatelem na základě smlouvy o příhraničním poskytování služeb za účelem plnění zakázky pro společnost F., a proto byl oprávněn k výkonu práce na území České republiky podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud této námitce nemůže přisvědčit. NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, konstatoval, že „dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) [směrnice o vysílání pracovníků] a na

vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“ (podtržení doplněno).

24. V nyní projednávané věci není mezi stranami sporné, že činnost žalobce naplňovala znaky závislé práce. Ze shora zjištěných skutečností je dále zřejmé, že, byť byl podle pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 formálně zaměstnancem společnosti P., pro tuto společnost nikdy žádnou pracovní činnost v Polsku nevykonával. Žalobce sám opakovaně uvedl, že měl již před odjezdem z Ukrajiny domluvenou práci v České republice a v Polsku nikdy nepracoval. Ihned po příjezdu do Polska (z Ukrajiny odcestoval dne 3. 9. 2017, do České republiky přicestoval podle vlastní výpovědi o dva až tři dny později, tj. nejpozději dne 6. 9. 2017) odcestoval na území České republiky, kde nejpozději od 1. 11. 2017 pracoval v areálu společnosti F. jako dělník při manipulaci s nemrznoucí směsí a jinými provozními kapalinami. Jeho pracovní smlouva ze dne 1. 11. 2017 byla ještě téhož dne doplněna dodatkem, podle kterého byl vyslán k výkonu zaměstnání na adresu závodu společnosti F. (areál V., V. X), a to bez jakéhokoli časového omezení (na dobu neurčitou). Lze tak uzavřít, že společnost P. fakticky vykonávala činnost agentury práce, která žalobci pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by ho jakýmkoliv způsobem využívala (nebo v budoucnu zamýšlela využít) k vlastní činnosti v Polsku. Jak vyplynulo z výše citovaného rozsudku NSS, na tyto případy se však výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje, neboť nelze předpokládat, že by se žalobce po uplynutí doby vyslání vrátil zpět na polský pracovní trh (srov. též bod 43 citovaného rozsudku a tam uváděnou judikaturu NSS).
25. K odkazu žalobce na vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 pak soud vedle toho, že se jedná o vyjádření určené jinému subjektu (O.-T.), k němuž nemá žalobce žádný vztah, poznamenává, že vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje („workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State“; srov. obdobné užití slovního spojení „habitually employed“ ve smyslu „obvykle pracující“ např. v bodě 3 preambule směrnice o vysílání pracovníků). Zjevně tedy nepředpokládá, že společnost, jež vysílá pracovníky do jiného členského státu, fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Nelze přehlédnout, že toto relativně stručné a obecné vyjádření se nezabývá konkrétními okolnostmi, za nichž vykonával pracovní činnost žalobce (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, a to k vyslání pracovníka, který v jiném členském státě obvykle pracuje). Vyjádření tak v podstatě pouze shrnuje některé závěry nespécifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu však NSS ve výše citovaném rozsudku zohlednit neopomněl (srov. zejména body 37 až 39 a 43). V projednávané věci tedy nelze tomuto vyjádření přikládat jakoukoliv váhu. Soud proto shledal tuto námitku nedůvodnou.

26. Soud pouze dodává, že žalobce v rámci uplatněných žalobních bodů nikterak nezpochybnil závěr žalovaného o tom, že skutková podstata podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byla naplněna již tím, že vykonával od 5. 12. 2017 na území České republiky zaměstnání bez oprávnění k pobytu. Soud se přitom s tímto závěrem plně ztotožňuje, a aniž by bylo nutné opakovat úvahy žalovaného, pouze odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného o vyhoštění, v němž žalovaný podrobně popsal svá skutková zjištění a úvahy, na základě nichž k tomuto závěru dospěl. Je tak zřejmé, že i kdyby se na žalobce vztahovala výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nemohlo by to vést ke zrušení napadeného rozhodnutí o vyhoštění, neboť i tak by výkon zaměstnání bez oprávnění k pobytu obstál jako samostatný důvod k uložení správního vyhoštění.

Rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení

27. Rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení je svou povahou rozhodnutím, jehož výrok je závislým na výroku ve věci samé tj. rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. shora uvedený rozsudek zdejšího soudu č. j. 44 A 12/2013 – 21). Žalobce ve vztahu k rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení neuplatnil žádný samostatný žalobní bod, kterým by se soud mohl zabývat pouze ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou v části směřující proti rozhodnutí žalovaného o vyhoštění (a toto rozhodnutí nezrušil), nelze než současně konstatovat, že žaloba je nedůvodná i v části směřující proti rozhodnutí žalovaného o nákladech řízení.

Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu proti oběma napadeným rozhodnutím zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobce nebyl ve věci ani z části úspěšný, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovaný byl sice plně úspěšný, žádné náklady mu však v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a přiznání jejich náhrady ani nepožadoval.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2019

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce